

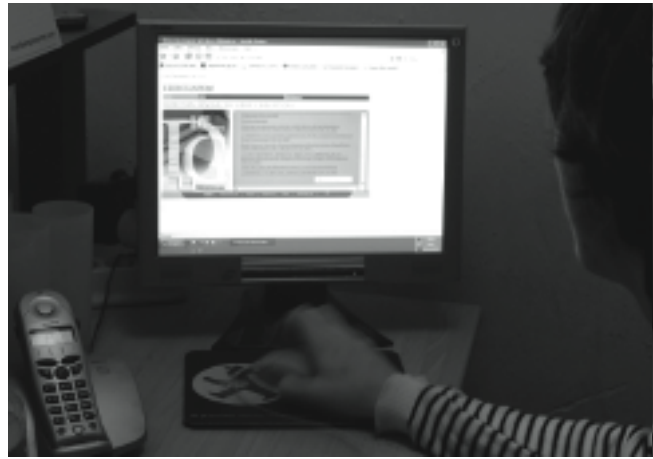
La revista del llibre valencià arriba al número 25

«Lletres Valencianes» es va crear fa nou anys amb una clara voluntat de servei dedicat a la projecció de la producció editorial valenciana. El projecte, impulsat per la Direcció General del Llibre, Arxius i Biblioteques, va acumular ben aviat reconeixements i es va consolidar com a instrument informatiu i valoratiu al servei del llibre valencià. El número 25 constitueix una bona ocasió per fer-ne balanç i traçar un breu repàs històric de la revista.

Amb l'objectiu de donar difusió a la producció editorial valenciana, l'any 2000 es va posar en marxa la revista *Lletres Valencianes*. Feia poc que s'havia creat la Direcció General del Llibre, Arxius i Biblioteques i, sota l'auspici del primer director general, José Luis Villacañas, es van engegar diverses iniciatives per tal de donar suport i projecció al sector editorial valencià. Entre aquestes, la revista *Lletres Valencianes*, impulsada per Rafael Coloma, cap del Servei del Llibre en aquell moment i director de la revista fins a l'any 2008. La idea era donar a conèixer periòdicament, a través d'aquesta publicació gratuïta, les novetats editorials valencianes. Es va concebre des de l'inici –explica Rafael Coloma– «com una eina d'utilitat adreçada als sectors professionals relacionats amb el llibre i també al públic lector en general». Però afegeix Coloma que «no es tractava de fer un mer catàleg, sinó que es pretenia anar més enllà i proporcionar un corpus de literatura crítica sobre els llibres editats per les editorials valencianes».

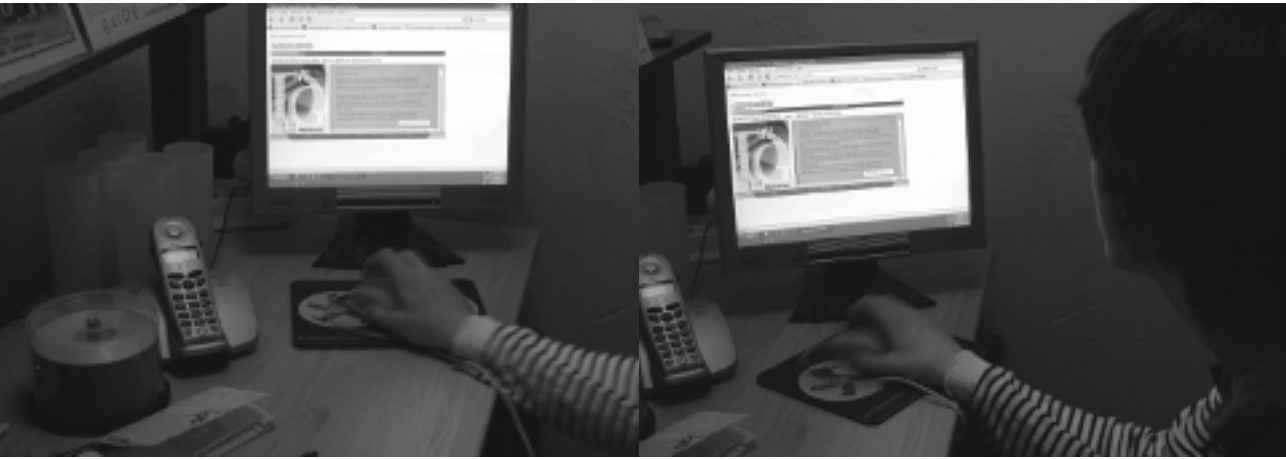
La revista va començar amb un format modest, però ben aviat els seus impulsors es van adonar de la necessitat de dotar-la de més qualitat i de projectar-ne la difusió d'una manera més ambiciosa. Així que un any després, Rafael Coloma va tutelar una reformulació del projecte, que va consistir sobretot en la incorporació d'un director d'art i d'una periodista que coordinara la publicació. El salt qualitatiu fou enorme i *Lletres Valencianes* es convertia en un instrument molt digne per tal de donar a conèixer la producció editorial valenciana. El responsable del nou disseny, Rafael

Lletres Valencianes s'havia convertit en allò que volia ser des d'un inici: un instrument per a tot aquell que volguera seguir de prop la producció editorial valenciana.

Ramírez Blanco va concebre la idea de llibre de llibres i va triar un format que hi feia clara al·lusió. Un disseny que feia pensar en un llibre elegant i, alhora, imaginatiu, que proporcionava a la publicació una pàtina de rigor i de cosa ben feta. A més, pel que fa al contingut, es van fixar les seccions i se n'hi va afegir una de nova dedicada als llibreters. Es pretenia dibuixar un itinerari pel territori valencià, tot resseguint les llibreries més emblemàtiques de les comarques i del Cap i Casal. Es va crear un grup de col·laboradors responsables de la redacció de les ressenyes, una selecció molt acurada que incloïa crítics literaris, escriptors, periodistes, professors de literatura, etc., tot tenint en compte l'especialització de cadascun segons la matèria o el gènere. De manera que tant el contingut com la llengua emprada en la redacció eren una elecció de l'autor de la ressenya o, dit d'una altra manera, responia a criteris d'autoria. Amb un tiratge de sis mil exemplars es va dissenyar un pla de distribució que traspassava les fronteres autonòmiques.

Els esforços emprats en aquest nou impuls de la revista van ser directament proporcionals a la bona acollida que va rebre. Algunes institucions culturals de prestigi, arreu d'Espanya i també de l'estranger, demanaven si podien rebre la revista, ja que els resultava de gran utilitat com a eina informativa i valorativa. Aquest era un símptoma clar que *Lletres Valencianes* s'havia convertit en allò que volia ser des d'un inici: un instrument per a tot aquell que volguera seguir de prop la producció editorial valenciana. En aquest sentit, Manel Romero, secretari de l'Associació d'Editors del País Valencià (AEPV), planteja

que l'aparició d'aquesta publicació omplia un buit, cobria una necessitat: «La manca de premsa especialitzada» comenta Romero «feia que la producció editorial valenciana no gaudira d'un aparell de valoració, d'avaluació... com si que ho tenen altres literatures normals.» I no és tant que no hi haguera publicacions de crítica literària. De fet, els suplementes Posdata (*Levante-EMV*) o Quaderns (*El País*) ja feia temps que funcionaven, però no estaven adreçats específicament a la producció valenciana. En aquest sentit, *Lletres Valencianes* constituïa una novetat, un instrument nou on els professionals valencians implicats en el llibre disposaven d'un espill on veure reflectida periòdicament la seua feina i, alhora, els lectors comptaven –com apunta Romero– «amb un nou instrument de valoració externa que els servia de referent».

Un cop consolidat el projecte, el següent pas va ser transcendir el paper imprès i incorporar la revista a la web de la Direcció General del Llibre, Arxius i Biblioteques, que tot just s'estrenava, amb un disseny també de Rafael Ramírez Blanco i tot un seguit de serveis destinats a visualitzar el llibre valencià i la tasca editorial dels nostres professionals. Així doncs, l'any 2001 apareix *Lletres Valencianes* en format digital (<http://dglb.cult.gva.es/Libro/li-revistalletres_v.htm>). A mesura que es publicaven, es van incorporar els documents en pdf de cada número, els quals es podien consultar especejats per seccions o bé en la seua totalitat. A més, es va dotar el servei d'un cercador que facilitava la localització de les ressenyes per autor, per títol del llibre, per editorial o per matèries.

Lletres Valencianes arriba al número 25. Els nou anys d'existència constitueixen un lapse de temps suficient per a elaborar un breu repàs històric i fer-ne la valoració: «Els reconeixements rebuts per la tasca feta» apunta Coloma «han estat una constant durant tot aquest temps, i el mer fet de la continuïtat és ja una garantia del bon funcionament de la revista, de la seua utilitat.» «I és que» continua Coloma «en l'òrbita de les administracions no sempre és fàcil consolidar projectes a llarg termini, perquè depenen de les circumstàncies, que són molt volubles i canviants.» Per la seua banda, Manel Romero, que no deixa de destacar la qualitat de la publicació i el paper que aquesta realitza, suggereix algunes ampliacions com ara la introducció d'una edició multilingüe i la seua distribució d'àmbit estatal i internacional. I encara més, Romero apunta com a repte la conversió de la revista en un producte digital que incorpore les noves tecnologies web 2.0. I és que això permetria la introducció permanent de crítiques i notícies, la possibilitat que els lectors hi aportaren les seues opinions, sistemes d'alarmes o de sindicació RSS de les novetats, etc. «Com tot és perfectible» comenta Romero «no seria sobrer debatre sobre aquestes millores.»

□ *Alícia Toledo*
Lletres Valencianes, nº 25

